

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku W. R.
przy uczestnictwie P. S.A. w L.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kwotę 360 (trzysta
sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu

najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera.

Artykuł 235 k.p.c. jest wyrazem zasady bezpośredniości w procesie, stanowiącej jedną z naczelných zasad postępowania cywilnego. Zgodnie z tym przepisem, postępowanie dowodowe, z wyjątkami w nim wskazanymi, odbywa się przed sądem orzekającym. Tylko bezpośrednie zetknięcie się sądu orzekającego ze stronami, świadkami, biegłymi i dowodami rzeczowymi zapewnia sądowi możliwość poczynienia odpowiednich spostrzeżeń, istotnych dla oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2006 r., V CSK 59/06, niepubl.). Przyjmuje się zarówno w piśmiennictwie, jak

i w orzecznictwie, że dopuszczalne jest zaliczenie w poczet materiału dowodowego sprawy ściśle określonych dokumentów i zeznań zgromadzonych w innym postępowaniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1997 r., I CKN 42/96, OSNC 1997, nr 5, poz. 62). Wyrażona w tym przepisie zasada bezpośredniości adresowana jest do sądu, którego zadaniem jest ustalenie stanu faktycznego zasadniczo wyłącznie na podstawie dowodów przeprowadzonych na rozprawie. Zasada ta nie dotyczy jednak czynności biegłego wydającego opinie, już z tej przyczyny, że biegły nie ustala stanu faktycznego sprawy, dopiero formułowane przez niego wnioski poparte wiadomościami specjalnymi, mogą stać się przydatne dla ustalenia tego stanu przez sąd.

W sprawie biegły sądowy we własnym zakresie, w związku z wydawaniem opinii w sprawie, udał się do oddziału zakładu energetycznego w celu uzyskania czytelnych dokumentów w postaci rysunków niż te, które znajdowały się już w aktach sprawy. Niezasadnie zatem, pełnomocnik procesowy skarżącego zarzucił, że we wspomnianym zakresie biegły wkroczył w kompetencje zastrzeżone wyłącznie dla sądu orzekającego. Ponadto, odnosząc się do zarzutu wnioskodawcy, biegły na rozprawie szczegółowo wyjaśnił, że dokumenty w postaci rysunków w innej skali dołączone jako załączniki ułatwiły mu pracę z uwagi na ich większą czytelność. Z protokołu rozprawy wynika, że dowody te zostały ujawnione w taki sposób, aby strony mogły ustosunkować się do treści każdego z nich i zgłosić stosowne wnioski.

Odnosnie zaś zarzutu zawartego w odpowiedzi na skargę kasacyjną dotyczącego braku wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, jego niewskazanie nie decyduje o dopuszczalności skargi kasacyjnej, a ponadto, we wszystkich sprawach o ustanowienie służebności, także służebności przesyłu, wysokość opłaty reguluje art. 23 pkt 1 u.k.s.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2010 r., V CZ 38/10, niepubl.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

